

ÇEKMEKÖY
ŞEHİT ÖĞRETMEN İZZET YÜKSEL ORTAOKULU

Ön Söz	2
Çocukluğun Büyüsü (Şevval ERGİN 8-B)	3
Anne (Fatma Betül GÜRSU 6-D)	4
Kalbin Derinlerindeki Merhamet (Zeynep Zarife İLİK 8-D)	5
Gökyüzü (İrem Nida SÖZEN 6-D)	8
Vanellope Prensesler Diyarında (Yüstra Çisem DİNÇER 5-A)	9
Altın Kalpli Efsane (Simay Ebrar DÖNEN 5-A)	11
Mehmet Akif Ersoy’a Mektup (Zeynep Zarife İLİK 8-D)	12
Vatan İçin Hepsi Feda (Nisa SÖZEN 8-D)	13
Esti Bir Rüzgar (Dolunay CİVELEK 8-E)	14
Konya Gezisi (Hira EROL 5-B)	15
Renklerin Fısıltısı (Zeynep Fatıma AKSOY 5-A)	17
En Sevdiğim Mevsim (Yağmur KARADERELİ 6-B)	18
Kalbin Sessiz Kahramanı (Şevval ERGİN 8-B)	19
Portakal (Melis Asya BOZAR 6-D)	20
Doğum Günü Sürprizi (Merve Firdevs ZİNCİR 5-B)	21
Hayallerimin Kanatları (Elif Naz YILMAZ 5-B)	22
Bir Bayram Anısı (Nazlı Can BUDAK 5-C)	23
Ne Çok Şey Var Anlatacak Nereden Başlasam? (Aras ÖNGEL 7-A)	25
Mavi (Zeynep Zarife İLİK 8-D)	27
Benim Yufka Yüreğim (Nisa SÖZEN 8-D)	28
Paylaşmanın Önemi (Melis Asya BOZAR 6-D)	29

ÖN SÖZ

“Söz uçar; yazı kalır.” demiş büyüklerimiz. Yazı; duygu ve düşünce dünyamızı yansıtan, bilgi birikimi gerektiren bir süreçtir. Geleceğe açılan kapıdır da bir nevi. Öğrencilerimiz bu kitabın sayfalarında kimi zaman hayal dünyalarının alemine kanat çırpıyorlar kimi zaman dünyaya söylemek istediklerini anlattılar. Geleceğin yazarı olma yolunda ilk adımlarını attılar. Yazma serüveninin sonunda ortaya çıkardıkları yazılar gözlerinde ışık oldu. Bu ışığın sizin yüreğinize de sirayet etmesini ümit ediyorum. Kitabımızın oluşmasında emeği geçen tüm öğrencilerime, okulumuz Türkçe Öğretmenlerinden Onur GÜLER’ e ve Okul Müdürümüz Kemal ALTUN’ a katkılarından dolayı gönülden teşekkür ederim. Son olarak da kitabı okuyan herkese keyifli okumalar dilerim.

Şerife SİLİNÇ

Türkçe Öğretmeni

ÇOCUKLUĞUN BÜYÜSÜ

Çocuk olmak, hayatın en masum ve neşeli dönemidir. Bu dönemde her şey yeni, heyecan verici ve keşfetmeye değerdir. Çocuklar dünyayı; oyunlar, sorular ve merakla keşfederler.

Örneğin; bir çocuk ilk defa yağmur yağarken dışarıda koşmayı, su birikintilerine sıçramayı çok sever. Bu tür basit anlar, çocukluğun en basit anlarıdır. Çocuklar oyun oynayarak sosyal becerilerini geliştirirler. Okulda ya da mahallede arkadaşlarıyla futbol, saklambaç, ip atlama gibi oyunlar oynarken paylaşmayı, sırayla oynamayı ve birlikte hareket etmeyi öğrenirler. Çocukluk, küçük şeylerle büyük mutluluklar yaşama zamanıdır. Bir çocuğun sabahları uyanıp pencereyi açarak kuşları izlemesi ya da annesinin yaptığı yemeklerin kokusuyla mutlu olması, hayatın basit ama değerli yanlarını keşfetmesidir. Çocukluk dönemi sadece bir yaş aralığı değil; aynı zamanda dünyaya taze bir bakış açısı sunan, neşe ve keşif dolu bir zamandır.

Çocukluk, sadece bir dönem değil; her insanın içinde saklı kalan en değerli hazine olarak görülmelidir.

Şevval Ergin

8-B Sınıfı

ANNE

Kanatsız melektir,
Gönlümün solmayan çiçeğidir,
Sevginin vücut bulmuş halidir,
Gözleri ışık selidir.
Arada kızar ama
Kesin vardır bir bildiğı.
Vardır bazı güçleri,
Sanki bilir her şeyi.
Sarılsak geçecek bütün dertlerim,
Olacak kalbim bir kuş gibi.
Yemez yedirir,
Giymez giydirir, kol kanat gerdirir.
Güneş kadar parlak,
Ay kadar beyaz,
Bal kadar tatlı,
Elma gibi al yanaklı,
Başımızın tacı.
En sevdiğim çiçek papatya,
Daha çok severim annemi aslında.
Gözlerinin derinliğinde kaybolurum,
Kalbinin güzelliğine âşık olurum.

Fatma Betül Gürsu

6-D Sınıfı

KALBİN DERİNLERİNDEKİ MERHAMET

Benim adım Simon. Ben bir karıncayım. Evet evet, hepinizin yanlışlıkla ya da bile isteye bastığı bir canlıyım. Fakat görüyorsunuz ki ben de bir canlıyım ve sizinle aynı duyguları hissediyorum. Soğuk bir kış günüydü. Etraf beyazlara bürünmüştü. İçimi kaplayan tuhaf bir heyecan duygusu vardı. Yaşadığım yer şehirden uzak bir ormandı. Başka bir deyişle insanlardan uzakta güvenli bir yerdi. Sadece arada insanlar kamp denilen aktivitelerini yaparlardı. Bir gece bile ormanda kalmaları ormanı kirletir; bizim de düzenimizi bozardı. İnsanların bize küçüklüğümüzden beri ne kadar merhametsiz oldukları anlatılırdı ve biz de doğal olarak bizden katbekat büyük insanlardan korkardık.

Sanırım bu yaz biraz fazla çalışmıştık çünkü yuvamızda hepimizi bir sonraki yaza idare edebilecek kadar yiyecek vardı. Herkes her yıl kış geleceği için çok mutlu ve heyecanlı olur. Bunun nedeni yazın topladığımız yemekleri yer ve bol bol dinlenirdik yuvalarımızda. Yaptığımız diğer bir aktivite de kışın bir karıncanın yuvası seçilirdi. Oraya sıkış tepiş toplaşır, bizden yaşça büyük karıncaların insanlar hakkında anlattıkları korkunç hikayeleri dinler, yemek yer ve sohbetler ederdik. Nereden bilebilirdim ki kısa bir süre sonra başıma gelecekleri?

Bir kış sabahıydı. Normalde çok üşüyen canlılarız biz ama bugün lapa lapa kar yağdığını görünce kendimi tutamadım. Annemin yanına büyük bir heyecan ile gittim. Annem kaybolma riskim olduğu için yuvanın yanından çok uzaklaşmamam şartı ile dışarı çıkmama izin verdi. Dışarı çıkmıştım, neredeyse göz gözü görmüyordu. İçimdeki o tuhaf duyguyu ilk kez hissediyordum. Mutluluk gibiydi ama biraz da kaybolma korkusu vardı içimde. Yürümeye başladım. Yüzüme vuran o soğuk ve ayağımdan çıkan kar hışırtısı beni çok eğlendirmişti.

Biraz yürüdüm ve arkamı döndüm bir de ne göreyim? Ne yuva gözükmüyor ne de tek bir karınca dostum. Telaşlanmıştım. Birdenbire büyüklerimizin insanlar hakkında anlattıkları o korkunç hikayeler geldi aklıma. Daha çok korktum. Kalbim sanki yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Yürüdüğüm yönün tersine gittim. Daha sonra daha çok kaybolduğumu fark ettim. Bir de ne göreyim?

Karşımda koskocaman bir kız duruyor. İçli içli ağlıyordu. Yanakları pespembe, sarı saçlı ve yeşil gözlü bir çocuktur. Belli ki o da benim gibi kaybolmuştu. Bana doğru eğildi. Beni ilk kez bir insan fark etmişti. O anki korkuyu hala kalbimde hissediyorum. Tatlı kız beni eline aldı ve üşüdüğümü söyledi fakat ben korkudan donup kalmıştım. Kızın eli az da olsa sıcaktı, ellerinin sıcaklığı hem bedenimi hem yüreğimi ısıttı. Sonra kız beni duymasa bile benimle sohbet etmeye başladı. Meğer o da evinin yolunu kaybetmişti. Kızın elini ısırıp kaçabilirdim fakat biz insanlar gibi merhametsiz değildik. Ne kadar korksam bile kıza zarar vermedim. Aradan biraz zaman geçti. Kızın annesi geldi ve kız sınıksı sarıldı annesine. Kız beni kar olmayan kuru bir yere bıraktı, bana veda edip gitti. Çok nazik davranmıştı bana. Daha sonra benim annem de geldi. O da bana sarıldı sınıksı ama onun sözünü dinlemediğim için biraz da kızdı.

Eve giderken aklımdan çıkmayan tek bir soru vardı: Acaba tüm insanlar aynı değil miydi? Atalarımızın insanlar hakkında düşündükleri acaba her insan için geçerli değil miydi? Eve vardıktan sonra bu olanları evimize davet ettiğimiz karınca halkına verdiğimiz güzel bir yemek şöleninde tek tek anlattım. Onlar da hak verdi bana. İnsanlara karşı ön yargılı davrandıklarını anladılar.

Belki de kalbimizin derinliğindeki merhameti ön sıralara alarak kalbimizdeki ön yargıları kırabiliriz.

Zeynep Zarife İlik

8/D Sınıfı

GÖKYÜZÜ

Güneş açtığında gökyüzünde,

Kalbim ısıldar neşeyle.

Selamlarım güneşi,

İçimde bir neşeyle.

Dışarı çıkar oynarım,

Arkadaşlarımı çağırırım,

Sabah akşam fark etmez bize,

Güleriz hep birlikte.

Kararır hava gökyüzünde,

Eve gitme vakti gelmiştir bize,

Dağlırsınız evlere,

Yüzümüzde gülümseme ile.

Ay çıkar gökyüzüne,

Yıldızlar eşlik eder liderine,

En güzel şekilde parlar hepsi yerinde,

Artık uyuma vakti gelmiştir bizlere.

İrem Nida Sözen

6-D Sınıfı

VANELLOPE PRENSESLER DİYARINDA

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların birinde Vanellope (Vanelop) adlı bir kız çocuğu dünyaya gelmiş. Vanellope, bebekliğinden beri prensesleri çok seviyormuş. Her gece annesi ona prenses masalları anlatırmış. En büyük hayali prensesler diyarına gidip bütün prenseslerle tanışmakmış. Vanellope, ailesinden her zaman prensesli kıyafetler, takılar istermiş. Diğer hayali ise prenseslerle tanıştıktan sonra prenses olmakmış.

Büyüyüp genç bir kız olana Vanellope “Artık büyüdüm ve hâlâ prenses olamadım bari prenseslerle ilgili bir masal yazayım.” demiş. Ertesi gün evde ne kadar kâğıt, kalem varsa odasına getirmiş ve büyük bir hevesle masalını yazmaya başlamış. Bu masalı tamamlamak tamı tamına yedi gün yedi gece sürmüş. Masalını annesine göstermeye giderken birden kendini prenseslerin diyarında bulmuş.

Vanellope çok şaşırmış, gözlerine inanamamış. Heyecandan elleri ve ayakları zangır zangır titriyormuş. Sonra “Eee ... Merhaba ben Vanellope.” demiş. Birden karşısında Rapunzel, Külkedisi, Pamuk Prenses, Uyuyan Güzel, Ariel (Küçük Deniz Kızı), Jasmine (Alaaddin), Tiana (Prenses ve Kurbağa) son olarak Elsa ve Anna’yı görmüş. Vanellope hem sevinmiş hem de korkmuş. Bunu gören Pamuk Prenses, “Korkma biz sana bir şey yapmayız. Çok merak ediyorum; buraya nasıl geldin?” demiş. Vanellope “Aslında ben küçüklüğümden beri hep sizinle ilgili masallar dinledim ve sizin gibi prenses olmayı hayal ettim ama prenses olamadım. Madem prenses olamıyorum bari prenseslerle ilgili bir masal yazayım dedim. Masalımı yedi gün yedi gecede tamamladım. Tamamlar tamamlamaz da kendimi burada buldum.”

Pamuk Prenses ve diğ er prensesler onun bu anlattıklarından çok etkilenmiş ve hepsi Vanellop’a sarılmış. K lkedisine gelen peri de köşede durmuş, onları izliyormuş. O da bu gördüklerinden etkilenmiş ve Vanellope’a yaklaşarak “Bu anlattıkların beni çok etkiledi. Seni bir prensese çevirebilirim ama bir şartım var. Prenses olduktan sonra yaşadığın yere geri dönecek ve zor durumda olan tüm canlılara yardım edeceksin. Bu şartımı yerine getirirsen ömür boyu bir prenses olacaksın ve özel g  lerin olacak.” demiş. Vanellope bu şartı hemen kabul etmiş. Anında çok güzel bir prenses olmuş ve kendini evinde bulmuş.  mr  boyunca da zor durumda kalan tüm canlıların yardımına koşmuş. Hem hayali gerçek olmuş hem de yaşadığı diyardaki herkesin sevgisini kazanmış ve çok mutlu olmuş.

Y sra Çisem Dinçer

5-A Sınıfı

ALTIN KALPLİ EFSANE

Masmavi gözleri,
 O kurdu Cumhuriyeti,
 Saygılıydı o, basmadı düşman bayrağına,
 Yaktı içimizi,
 Dolmabahçe Sarayı'nda.
 Özgürlük benim karakterimdir, dedi.
 23 Nisan'ı biz çocuklara armağan etti,
 Herkes oy kullanacak,
 Kadınlar da söz sahibi olacak, dedi.
 Durmadı, yılmadı,
 Hiç vazgeçmedi son ana dek,
 Dört yanı kuşatılmış bu ülkeyi,
 O kazandırdı bu toprakları.
 Altın kalbi,

Tüm dünyaya yeterdi,
 Parlayan fikirleri,
 Tüm dünyayı kendine hayran ederdi.
 Hayvanları da severdi,
 Görmezden gelemezdi hiçbir şeyi,
 Atı, köpeği,
 İçinde daha iyi bir dünya umudu yeşerirdi.
 Ama o ölmedi,
 Efsaneler ölür mü hiç?
 Fikirler ölür mü hiç?
 Dünya çocuklarının hayran kaldığı Ata'm,
 Bizim sana saygımız, sana olan sevgimiz biter mi hiç?

Simay Ebrar Dönen

5/A Sınıfı

İSTİKLAL MARŞIMIZI YAZAN MEHMET AKİF ERSOY'A

Saygıdeğer Şairimiz,

Öncelikle size eserlerinizin ve hayatınızın bizlere ilham veren yol göstericiliği için ne kadar minnettar olduğumu belirtmek isterim.

Senin bu dünyadan göçüp gitmen üzerinden uzun yıllar gelip geçti. Eskiye bir tek yaşıdır. Bunun dışında unutma ki hiçbir eserin eskimedi.

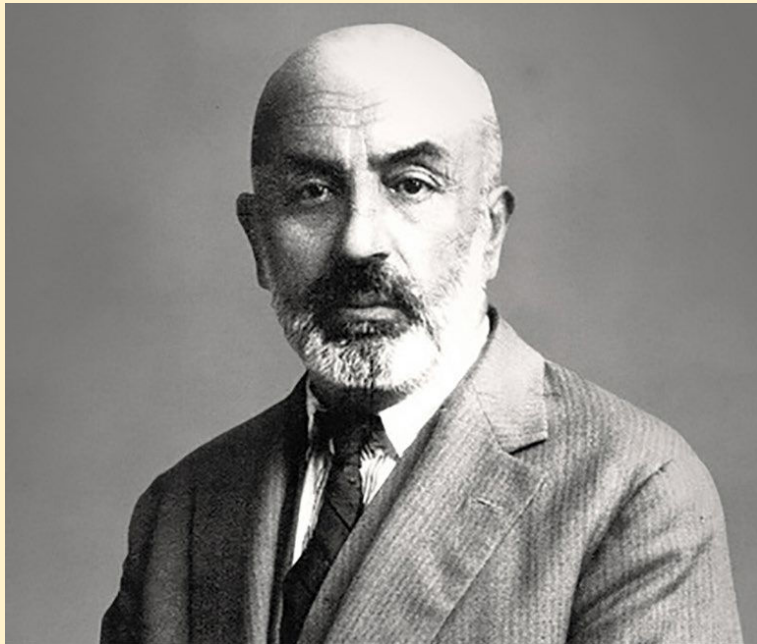
Seni koca bir çınara benzetirim. Kök salmışsın sanki koskoca Türkiye'ye, taht kurmuşsun yüreklere. Marşımızı yazdın yazalı başımız dik ve gururlu bir şekilde okuruz. O coşkuyu ve gururu hissediyoruz kalbimizin en derinlerinde. Gözümüzde canlanır atalarımızın o zamanki şartlar ile neler yaptıkları.

Sen bu marş ile bize ülkenin kolay kazanılmadığını ve kolay da kaybedilmeyeceğini anlattın. Tüm Türkiye senin ile gurur duyuyoruz. Bu marş bizlere emanet.

Sen rahat uyu...

Zeynep Zarife İlik

8-D Sınıfı

VATAN İÇİN HEPSİ FEDA!

Vatanı için feda etmiş oğullarını analar,
Babaları için ağlayan çocuklar,
Yardım için çalışan yürekli analar,
Vatan için hepsi feda!

Düşman belli ki inatçı,
Bizim asker hep mi heyecanlı!
Bu vatanı ezdirmeyeceğine yemin etmiş,
Düşman askeri sanırsın yürek yemiş!

Her zaferde yeşeren bir umut.
Düşman, sen bu toprakları unut!
Analar getiriyor yardımlar,
Vatan için dolu fedakarlıklar!

Düşman toplansın aklını başına!
Çıksa da tüm donanmaları karşımıza,
Vermeyiz vatanımızı,
Vatan için hepsi feda!

Nisa Sözen**8-D Sınıfı**

ESTİ BİR RÜZGÂR

Esti bir rüzgâr Çanakkale'ye!
Mehmetçikler, yiğitler, mertler,
Yedisinden yetmişine,
Koşturdu hepsi, vatan peşinde.

Binlerce yiğit toprak altında,
Binlerce mert şehitlik yolunda,
Binlerce Mehmetçik vatan uğruna!
Veda etmiş yerine, yârine, yurduna.

Çanakkale, Ey Çanakkale!
Kan gölü oldu toprağın,
Anaların gözyaşlarıyla ıslandı yolların!
Huzur içinde yatır ki şehidini,
Kimsenin gözü arkada kalmasın.

Ve sonra esti bir rüzgâr, haber saldı,
Türküler söylendi, bayraklar asıldı,
Şehit anaları onurlu,
Vatan gururlu,
18 Mart yüreklere kazındı!

Dolunay Civelek

8-E Sınıfı

KONYA GEZİSİ

Yarıyıl tatilinde annem, ben ve kız kardeşim Konya'daki teyzemin yanına gitmeye karar verdik. Daha önce de oraya gitmiştim fakat hâlâ görmediğim yerler vardı Konya'da. Bu yüzden heyecanlıydım. Yolculuk günü geldi çattı. Tren istasyonuna gittik. Uzun ve eğlenceli bir yolculuktan sonra Konya'ya vardık. Akşam vaktiydi. Hemen teyzemlere geçtik. Ertesi gün kahvaltıdan sonra Çatalhöyük'e gitmeye karar verdik.

Çatalhöyük'ü daha önce görmediğim için çok merak ediyordum. Yaklaşık bir saat sonra Çatalhöyük'e vardık. Biletlerimizi aldık ve müzeyi gezmeye başladık. Burası Neolitik Dönem'e ait ev ve eşyaların olduğu bir yerdi. Kazı alanında bulunan aletler eskiden tarımın nasıl yapıldığını anlamamı sağladı. Oradaki örnek aletlerin olduğu bölümü gezerken yemek çatalının büyüğü gibi olan bir şey gördüm. Anneme ne olduğunu sorduğumda bana adının "yaba" olduğunu söyledi. Yaba, ağaçtan yapılmış harman savurmakta kullanılan bir tarım aracıymış.

O zamanki evlerde kimsenin ayrı odası yokmuş. Hatta mutfak, banyo bile yokmuş. İnsanlar yemeklerini yerde yerlermiş. Çatalhöyük'ün bir benzerini Şanlıurfa'daki Göbeklitepe'de görmüştüm. Oradaki yaşam koşulları da Çatalhöyük'tekine benziyordu ve henüz Göbeklitepe'nin kazısı tamamlanmamıştı. Bu yolculuk merak ve şaşkınlığımı o kadar arttırmıştı ki aklımda sürekli sorular dolanıyordu. Fakat müzenin kapanış saati geldiği için oradan ayrılmak zorunda kaldık. Eve geçtikten sonra hemen uyuduk.

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra yine yola koyulduk. Bu sefer Kültür ve Yaşam Müzesini gezmeye gidecektik. Yaklaşık yarım saat sonra oraya vardık. Biletlerimizi aldık ve bir odaya geçtik. Bize ikramda bulundular. İkramlarımızı içerken rehber eşliğinde gezmeye başladık. Öncelikle gelin odasını gördük. Gelin odasında gelin ve damat vardı. Rehber abla anlatmaya başladığında çok heyecanlı ve şaşkındım. Odanın duvarları dolaplar ve  eyizliklerle kaplıydı. Hatta dolaplardan biri duş almak için yapılmıştı. Dolabın içinde tahtadan bir kapak vardı. Kapak açıldığında dolabın içine girip duş alınabiliyormuş. Bu beni çok şaşırtmıştı. Gelin ve damat evlenmeden önce damat, gelinin yüzünü g remezmiş ancak damat geline beşibiryerde takınca gelini g rebilirmiş. Ayrıca yataklar şimdiki yataklardan daha yüksekti. Bir başka oda ise doğum odasıydı. Doğum odası da gelin odası gibi eşyayla doluydu. Bu oda, anne ve bebeğe özel olarak hazırlanır ve bebeğin kırkı çıktıktan sonra eski haline d nd r l rm ş. Sıradaki oda sünnet odasıydı. Sünnet odası çocuğa özel olarak hazırlanmıştı. Sünnet olacak çocuğun dikkatini dağıtmak için tavana iplerle şeker asarlarmış. Burada başka odalar da vardı: d n rc  odası, hacı görme odası, ölüm odası aklımda kalanlar.

Eski dönemlere ait eşyaları ve yaşantıları görmek, beni mutlu etmişti. Günümüzle karşılaştıracak olursam günümüz yaşantısıyla önceki yaşamlar arasında büyük farklılıklar olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Hira Erol

5-B Sınıfı

RENKLERİN FİSİLTİSİ

Beyza, büyük bir şehirde yaşayan genç bir öğretmendi. Çocukların öğrenirken daha motive olmasını istiyordu. Ancak sınıfındaki öğrenciler genellikle dikkatsiz, huzursuz ve isteksizdi. Bunun sebebini anlamaya çalışırken bir gün insan psikolojisi üzerine bir kitap okudu. Kitapta renklerin insan duyguları üzerindeki etkisinden bahsediliyordu. İşte o an, sınıfını renklendirmenin bir fark yaratabileceğini düşündü.

Ertesi gün, sınıfına yeni bir görünüm kazandırmak için çalışmaya başladı. Öncelikle duvarları açık maviye boyadı. Bu renk, sakinlik ve odaklanmayı artırıyordu. Sıraların bazılarını sarıya boyayarak öğrenmeye olan ilgiyi arttırmayı hedefledi. Kitaplık köşesine ise yeşil ve turuncu ekleyerek hem doğallık hem de enerji hissi kattı.

Değişiklikler tamamlandığında, öğrenciler sınıfa girer girmez şaşırdılar. Önce yeni renkleri incelediler, sonra farkında olmadan dersleri dinlerken daha neşeli ve dikkatli olmaya başladılar. Dersler daha hızlı geçiyor, çocuklar daha az sıkılıyor ve daha çok öğreniyorlardı. Hatta önceden derse ilgisiz olan birkaç öğrenci bile daha istekli görünüyordu.

Bir gün, öğrencilerden biri Beyza Öğretmen'e yaklaşıp gülümsedi:

— Öğretmenim, neden bilmiyorum ama artık sınıfta kendimi daha mutlu hissediyorum.

Beyza, renklerin gücünü kendi gözleriyle görmüştü. O günden sonra, sadece bir öğretmen olarak değil; bir “renk sihirbazı” gibi çevresindeki her ortamı daha yaşanabilir kılmak için renklerin fısıltısını dinlemeye devam etti.

Zeynep Fatıma Aksoy

5-A Sınıfı

EN SEVDİĞİM MEVSİM

Yapraklar dökölüyor,
Bahar yağmurları yağıyor,
Ferah bir rüzgâr esiyor,
Sen ne güzelsin sonbahar.

Küçük kız camdan bakıyor,
İzliyor yağmurun yavaş yağışını.
Doluyor içime mutluluk,
Sen ne güzelsin sonbahar.

Siz de sevin sonbaharı,
Camdan dışarıyı izleyin,
Yağmur sesini dinleyin siz de,
Sen ne güzelsin sonbahar.

Takın kulaklığınızı kulağınıza,
Yavaş yavaş dolaşın dışarıda.
Çok huzurlu bir ortam,
Sen ne güzelsin sonbahar.

Yağmur Karadereli

6-B Sınıfı

KALBİN SESSİZ KAHRAMANI

Ortaokula başladığım yıl her şey benim için çok yabancıydı. Sınıf arkadaşlarım, öğretmenler, hatta duvardaki panolar bile... Ne konuşacak bir arkadaşım vardı ne de gülecek bir sebebim. İşte tam o zamanlarda tanıdım Kardelen'i.

Kardelen sınıfa sonradan gelmişti. Ne çok konuşkan ne de sessiz biriydi. Ama ilk gün yanıma oturmuş ve “Merhaba, ben Kardelen.” demişti. Sıradan bir selamdı belki ama benim için her şeyin başlangıcıydı. O günden sonra derslere birlikte çalıştık, teneffüslerde aynı köşede oturduk, sırlarımızı paylaştık. O bana bir arkadaş değil adeta bir kardeş gibi olmuştu. Fakat zamanla bazı şeyler değişti. Kardelen başka arkadaş gruplarıyla takılmaya başladı. Artık eskisi gibi benimle vakit geçirmiyordu. Mesajlara kısa cevaplar veriyor, teneffüslerde yanımdan geçip gidiyordu. Yine yalnızdım. Çok daha derin bir yalnızlık. Sonra bir gün okuldan çıktığımda yağmur başladı. Şemsiyem yoktu. Üstüm başım sıırıslıklam olmuştu. Okul kapısında beklerken biri sessizce yanıma geldi, şemsiyesini uzattı. Başımı kaldırdım: Kardelen'di. Şemsiyeyi uzattı ve “Seni orada beklettiğimi fark ettim.” dedi.

O an anladım ki vefa her zaman yanında olmak demek değilmiş. Uzakta olsan bile bir gün geri dönüp “Ben hala buradayım.” diyebilmekmiş.

Bugün hâlâ bazen ayrı düşünüyoruz bazen yollarımız kesişiyor. Ama bilirim ki bir gün düştüğümde elimden tutacak el Kardelen'in eli olacak. Çünkü vefa, dostluğu unutmamak demek. Ne olursa olsun geçmişin değerini bilmek demek.

Şevval Ergin

8-B Sınıfı

PORTAKAL

Ne kadar da güzelsin,
Turuncusun,
Şeker gibisin,
Bol vitaminlisin.

Şeker portakalım,
Bal portakalım.
Nasıl da bakıyorsun,
Düşünceli ve muzip.

Meraklı meraklı,
Ne kadar da parlaksın,
O kadar da yumuşaksın,
Şekerden tatlı portakalım.

Melis Asya Bozar

6-D Sınıfı

DOĞUM GÜNÜ SÜRPRİZİ

Bu sabah okula gitmek için hazırlanıyordum. Annemin "Ayşe hızlı ol, okula geç kalacaksın" demesi ile telaşlanıp hızlanmaya başladım. Çünkü derse geç kalsaydım yok yazılacaktım. Hızla hazırlanıp evden çıktım, servise binip yola çıktım. Servis dolmuştu, en son ben binmiştim. Arkadaşım Melis "Neden geç kaldın Ayşe? Senin yüzünden yok yazılacağız." dedi. Melis'in bu lafı ile kalbim çıt kırılmıştı. Üzülmüştüm. Bir şey diyemedim.

Okula geldiğimde sıra arkadaşım Duru, elinde hediye paketi ile bekliyordu. Çantamı sırama koydum ve Duru bana elindeki paketi verdi. Paketin İçinden bir kalem ve anahtarlık çıktı. Duru'nun tiz sesi ile irkilip kafamı kaldırdım. " İyi ki doğdun Ayşe. İyi ki varsın." çok mutlu olmuşum. Duru'ya teşekkür edip sarıldım. Bugün doğum günüm olduğunu unutmuşum.

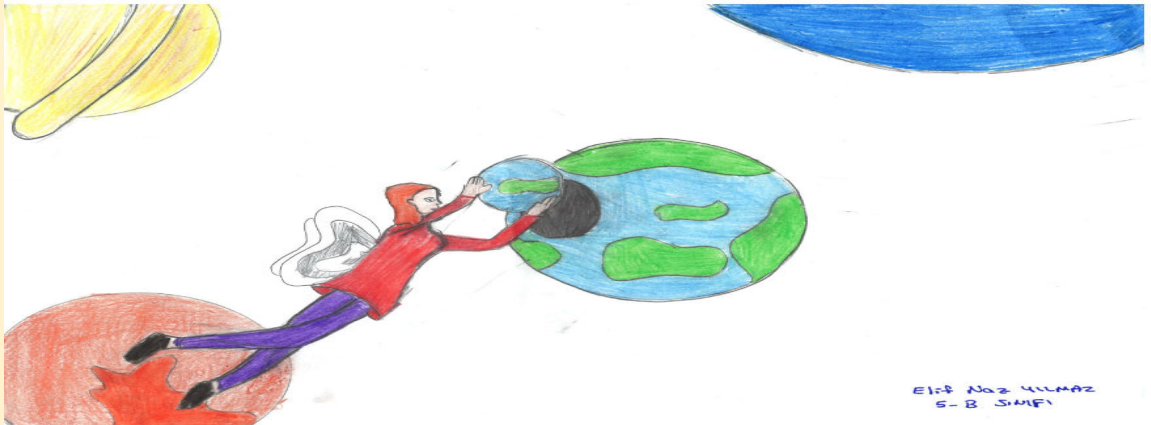
Dersler hemencecik geçmişti. Okuldan eve giderken acaba annem doğum günümü unuttu mu, diye merak etmişim. Eve vardığımda annemin en sevmediğim yemek olan barbunyayı yaptığını görmüştüm. Tiksiniyordum. Ama annem yemeğin ortasında kalkıp mutfığa gidince şüphelendim. Elinde kocaman bir pasta ile geldi. Herkes bir an" İyi ki doğdun Ayşe. Mutlu yıllar sana." diye tempo tuttu. Hediyelerimi açtım ve herkese sarıldım. Yarım saat sonra kuzenim Nisa geldi. Amcamlar da pasta almıştı, üfledim ve Nisa'nın hediyesini açtım. İçinden kalem seti ve çok istediğim not defteri çıktı. Nisa'ya sıkı sıkı sarılıp teşekkür ettim. Saat geç olduğu için Nisalar gitti. Ben de beyaz renkli, ayıcıklı, pijamalarımı giydim. Yatağımın renkli yüzlü yorganını çekip içine girdim ve güzel bir uyku çektim. Her şeye rağmen o gün çok güzel geçmişti. Hem hüznü hem endişeyi, hem sevinci hem tiksintiyi yaşamıştım. Hayat, biraz da böyle olduğu için güzeldi galiba. 😊

Merve Firdevs ZİNCİR

5 - B

HAYALLERİMİN KANATLARI

Uzanır elim gökyüzüne
Umutla dokunur her düşüme.
Rüzgâr olsa bile sert,
Kanatlarım taşır bu hayali yürekten.
Bulutlara tırmanır sesim,
Dağlar önümde eğilir benim.
Hayal kuran gözlerimle
Gölgeleri delirim güneşimle.
Denizler çağırırsa koşarım,
Fırtınaları aşarım durmam.
Her yıldız bir işaret gibi,
Beni çağırır hep ileri.
Zirveler dostum olur elbet,
Engel dediğin küçücük şey,
Hayallerle yanan bu kalp,
Sonsuzluğa kanat açar hep.

Elif Naz Yılmaz**5-B Sınıfı**

BİR BAYRAM ANISI

Bayram sabahıydı. Güneş, mahallenin sokaklarına neşe saçıyordu. Emir, Can, Zeynep ve Elif ellerinde poşetlerle kapı kapı dolaşıp şeker toplamak için çoktan yola çıkmıştı. Kahkahalar atarak evlerin kapısını çalıyor, bazen çikolata bazen rengârenk şekerler topluyorlardı. Mahallede herkes bayramın tadını çıkarıyordu.

Bir süre sonra dört arkadaşın topladığı şekerler büyük bir yığın halini almıştı. Elif, poşetini sallayarak “Bu yıl sanırım en çok şekerimizi topladık!” dedi. Can ise bir çikolatayı ağzına atarak “Evet, ama asıl eğlence şimdi başlıyor!” diye gülümsedi.

Her şey yolunda gidiyordu. Ta ki mahallenin en köşesindeki, uzun zamandır terk edilmiş gibi görünen eski eve gelene kadar. Ev, diğerlerinden farklıydı. Camları kirliydi, bahçedeki ağaçlar kurumuştu ve kapının önünde hiç kimse görünmüyordu. Çocuklar o eski evin etrafında bir süre dolandılar. İçeriye doğru bakmak bile korkutucuydu. Can, biraz çekinerek sordu:

— Burayı geçsek mi?

Emir hemen atıldı:

— Korkmayın ya! Belki burada yaşayan biri vardır. Denemekten zarar gelmez!

Zeynep ve Elif, biraz tereddüt etseler de Emir’in cesaretine uymaya karar verdiler. Hiçbir şey yapmamak, belki de olasılıklar arasında en sıkıcı olanıydı. Emir, adımını atarak eski ve gıcırdayan kapıyı üç kez tıklattı. Bir süre hiçbir şey olmadı. Çocuklar birbirlerine bakarak, geri dönmeye hazırlanırken, aniden kapı gıcırdayarak kendiliğinden aralandı. İçeriden soğuk bir rüzgâr esti.

— Şey... İçeri bakmalı mıyız? diye fısıldadı Zeynep. Biraz tedirgin.

Tam o anda, içeriden yaşlı bir adamın sesi duyuldu:

— Şeker mi istiyorsunuz çocuklar? Gelin bakalım...

Dört arkadaş göz göze geldiler. Ses, evin karanlık ve terk edilmiş havasına tam anlamıyla uymuyordu. İçerisi, kimse tarafından uzun zamandır bakılmamış gibiydi. Geri dönmeyi düşündüler ama bir şey onları içeri bakmaya zorladı. Emir, cesaretini toplayarak kapıyı biraz daha açtı ve içeri baktı. O anda içeriden bir gölge hızla onlara doğru hareket etti. Çocuklar, korku içinde çığlık atarak geri çekildiler. Ancak gölge kapının eşiğinde durdu ve kahkahayı patlattı. O korkunç an, bir anda eğlenceli bir hal aldı. Birkaç saniye sonra gölge geri çekildi ve aniden bir ışık açıldı. Kapıda, mahallenin eski şakacılarından Kemal amca duruyordu.

— Hahha hahha! Yüzlerinize bakın! Size küçük bir şaka yapmak istedim. Gelin bakalım, size en güzel şekerlerden vereyim.

Çocuklar önce şaşkın, sonra rahatlamış bir şekilde gülmeye başladılar. Kemal amca, her bayramda mutlaka bir çocuk grubuna korkutucu bir oyun oynar ama her seferinde şakalarının etkisi beklediğinden fazla olurdu. Bu kez şanslı(!) kişiler onlardı.

Kemal amca, çocukların yüzlerinde hâlâ korkunun izlerini görmek için biraz daha bekledi. Ama sonra elindeki şekerleri çıkarıp poşetlere doldurdu ve onlara verdi. “Alın bakalım, bu senenin şekerleri size özel.” dedi. Çocuklar şekerlerini alıp, gülerek oradan uzaklaştılar.

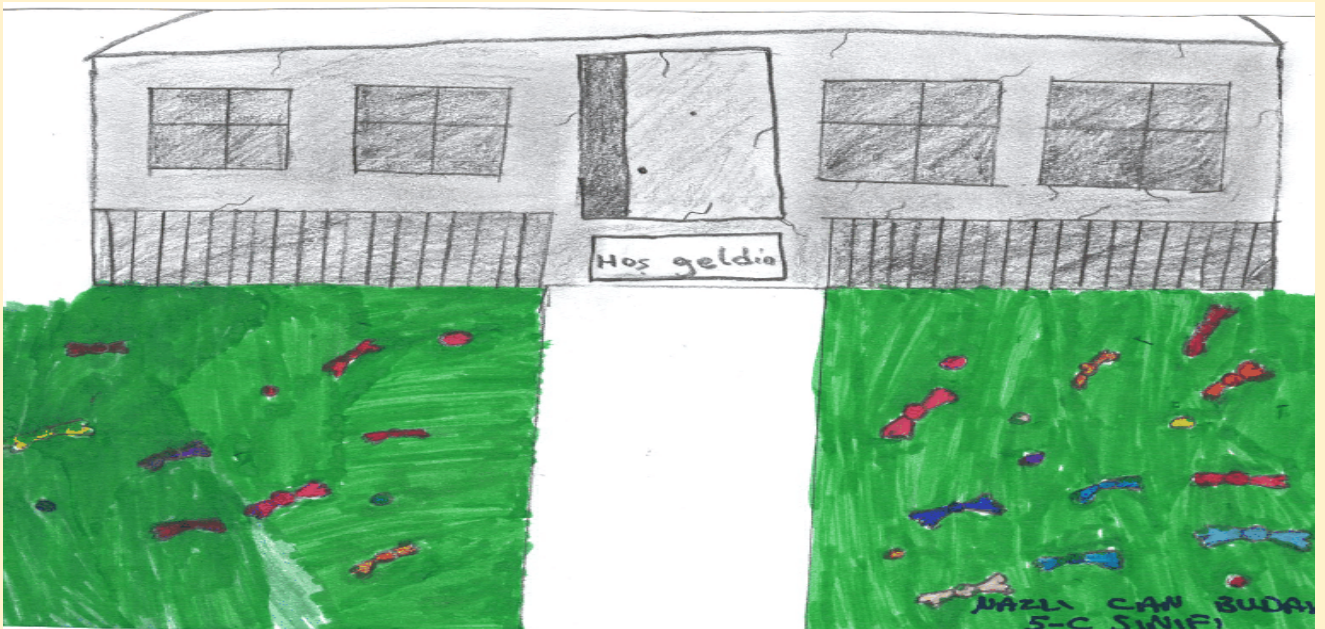
Emir, arkasına bakarak “Seneye biz de başkalarına böyle bir şaka yapalım mı?” diye sordu. Elif, neşeyle başını salladı. “Tabi, ama belki biraz daha az korkutucu olur, ne dersiniz?”

Zeynep, “Bence en iyisi, bu sefer şekerle birlikte birkaç tatlı sözcük içeren bir not da bırakmak.” diyerek gülümsedi.

Ve hepsi kahkahalar atarak bayramın neşesine devam etmek için sokaklarda koştular. Bu bayram, onlar için hem tatlı hem de eğlenceli bir anı olarak kalacaktı.

Nazlı Can Budak

5-C Sınıfı

NE ÇOK ŞEY VAR ANLATACAK, NEREDEN BAŞLASAM?

"Denizleri seviyorsan, dalgaları da seveceksin.

Sevilmek istiyorsan, önce sevmeyi bileceksin.

Uçmayı seviyorsan, düşmeyi de bileceksin."

Ne kadar güzel anlatmış yazar; hayatın dengesini, istediğin her şeyin zorluğuna da katlanman gerektiğini, sevmeden sevmeyi bekleyemeyeceğini. Hayatta başarılı olmak için çok çalışman gerektiğini, anlık mutlulukların seni asla uzun süreli mutluluklara ulaştırmayacağını, anlık zevklerin sana sadece kısa süreli bir tatmin duygusu yaşatacağını. Kalıcı ve derin tatmin, mutluluk duygusu daha anlamlı ilişkiler kurarak, kişisel hedeflere ulaşarak, zorluklarla başa çıkarak gelir.

Hayatta mutlu olmak için çok çalışman gerek. Ne demişler? "Derisini değiştirmeyen yılan, kafasını değiştirmeyen insan yok olmaya mahkûmdur." Sabit fikirlerden uzak olup yeniliklere açık olmak gerekir. Bu düşünceleri içselleştirirse insan, hayatına farklı bir bakış açısı katar. Belki de aradığı uzun süreli, hiç bitmeyecek olan mutlulukların peşinden gitmeye başlar. Ki bunu başarmaya yardım ederse bu metin, işte o zaman ben de mutlu olacağım. Lakin bu da uzun süreli bir mutluluk değil; anlık yaşanacak bir şey. Ama hayatımızın bazı yerlerinde de anlık mutluluklar olmalı yeterli düzeyde.

Her şeyin bir dengesi vardır ama her şeyin... Biz bu dengeyi bozarsak düzeltmesi çok uzun sürer. Günümüzde bunu fark eden insanlar da "dopamin detoksu" diye bir şey çıkarmışlar; günümüzün en absürt, temelsiz ve sahte bilimle süslenmiş eğilimlerinden biri. "Beynini sıfırla, bağımlılıktan kurtul, süper insan ol" gibi iddialarla pazarlanan bu saçmalık, aslında modern çağın yeni fantezisi. Düşünün, bir gün boyunca müzik yok, video yok, tatlı yok, sosyal medya yok, eğlence yok... Kısaca, hayatı yaşamak yasak! Sonra da "Vay efendim, çok daha üretken oldum, odaklandım, kendimi geliştirdim." Tamam da kendini kısıtlamadan önce ne yapıyordun? Neyse bu konuyu uzatmayalım...

"Sadece bir akılsız sürekli taşlara ya da insanlara takılır." demiş metnin başında alıntı yaptığım yazar. Geçmişte yaşanan olayları geride bırakıp önümüze odaklanmamız gerektiğini ne kadar güzel vurgulamış değil mi? Anlaşılması kolay ve çok sık rastlanan bir söz bence.

Konu çok hızlı değişiyor, neden bilmiyorum. Aklımda çok fazla soru var ama zaten bir insanın aklındaki tüm soruları cevaplamak da mümkün değil. Neyse, zaten doğrular ve yanlışlar yoktur; sadece yorumlar vardır. Kiminin doğrusu, kiminin yanlışıdır; kiminin yanlışı, kiminin doğrusudur. Neyin yanlış, neyin doğru olduğunu da her zaman bilinçli insan seçer. Kalanlar, evrensel doğrulara ve yanlışlara köle olmayı seçerler; katılmak ya da katılmamak yine de okuyucunun tercihidir. Sonuçta her insan kendi yolunu seçer. Kimi hayatı sorgular kimi ise sadece yaşar. Ancak önemli olan, doğru ve yanlış arasındaki dengeyi bulabilmektir. Bunu bulabilirseniz, işte o zaman gerçek huzura erebilirsiniz. Benim düşüncelerim bu yönde. Yolculuğun devamı senin ellerinde.

Aras Öngel

7-A Sınıfı

MAVİ

Mavi bir umut gibidir,
Gökyüzünde özgür bir iz.
Denizde ise derin bir sır,
Mavi bir umut, bir düş gibidir.

İçimde tarifi olmayan bir ilkbahar gibidir mavi,
Nereye baksam orada.
Mavi, bir rüya gibidir,
Yumuşak, sakın, huzurlu.

Uzarlarda mavi dalgalar,
Sanki sisle gizlenmişler.
Mavi sessiz bir şarkı,
Sanki denizde bulur yanıtını.

BENİM YUFKA YÜREĞİM

Bugünüm çok hayal kırıklığı ve üzüntüyle geçti değerli okur. Neden mi? Bugün sımsıcak, beni sarıp sarmalayan eski evimizden taşındık da ondan. Ah bir bilsen değerli okur! Ne zorlu ne üzüntülüydü benim için bu yuvadan ayrılmak. Ağladığımda durdum, ama kimsenin umurunda dahi olmadı! Niye mi bir taşındığımız için bu kadar üzülmüyorum? Çünkü sadece evimden değil; arkadaşlarımdan, kedilerimden de ayrıldım. Daha kötüsü ne olabilir derken bir de yeni okulumdaki ilk günüm berbat geçti. İzin ver de anlatayım.

Evden çıkmış, yeni okuluma doğru ilerliyordum. Sınıfa girdim, boş bir sıraya oturdum. Öğretmen geldi ve bizi selamladı. Sonra bana döndü ve kendimi tanıtmamı istedi. Ben biraz utangaç bir kişiliğe sahibim. Ürkek bir şekilde ayağa kalktım. Tam konuşmaya başlayacaktım ki bir de ne göreyim? Bütün sınıf bana bakıyor! Telaşlandım, söylemek istediğim hiçbir şeyi söyleyemedim. Kızarmış suratımla sırama geri oturduğumda arkada dörtlü kız bir grubunun bana güldüğünü gördüm. İyice utandım, hiçbir şey söyleyemedim onlara. Okul bittiği gibi eve koştum. Eve varınca kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Dinlendim.

Sonraki günler daha iyi geçti fakat o kız grubu hala benimle dalga geçiyordu. Yine de aldırış etmedim ve okula düzenli gitmeye devam ettim. Ne oldu bir bilsen sevgili okur? Bana gülen kızlar hocamızın istediği projeyi sunarken çokça hata yaptılar ve sınıfta çoğu kişi –ben hariç- onlara güldü. Kızlar teneffüste yüzleri solgun, köşede oturdular. Ben de dayanamadım kızların yanına gidip onları teselli ettim. Kızlar da benimle öncesinde dalga geçtikleri için özür dilediler.

Affettim tabii!

Nisa Sözen

8/D Sınıfı

PAYLAŞMANIN ÖNEMİ

Bir yaz günü Tilki Kitty ve Mavi Kuş bir ormanda kısa bir gezintiye çıkmışlardı. Hava çok sıcaktı, güneş tepede bir fırın gibi yanıyordu. Etrafta ne bir dere vardı ne de göl. Mavi Kuş çok susadığını ve yürümekte zorlandığını söyledi. Tilki Kitty evden çıkarken çantasına suluğunu da koymuştu. Suluğunu çıkarıp kana kana su içti. Mavi Kuş da ondan suyunu kendisiyle paylaşmasını rica etti. Ama Tilki Kitty suyunu paylaşmak istemediğini söyledi. Kuş buna çok üzüldü ama bir şey de diyemedi.

Biraz daha ilerlemişlerdi ki üzeri kıpkırmızı, sulu elmalarla dolu bir ağaca denk geldiler. Mavi Kuş bitkin de olsa ağacın tepesine kanat çırpıp sulu elmalardan yemeye başladı. Tilki Kitty de ağaca tırmanmaya çalıştı ama tırmanmakta çok zorlandı. Ağacın gövdesinden geri geri kaydık her seferinde. Mavi Kuş biraz elma yiyip susuzluğunu kısmen de olsa giderdikten sonra aşağıda Tilki Kitty'nin sonuçsuz çabasını görüp hemen ağacın dallarını sallamaya başladı. Ağacın dalları sallanınca büyük büyük elmalar düşmeye başladı bir bir Tilki Kitty'nin hemen önüne. Tilki Kitty kafasını kaldırıncı Mavi Kuş kendine gülümseyen bir yüzle bakıyordu.

Tilki Kitty yüzünde bir mahcubiyetle arkadaşına teşekkür etti ve arkadaşısıyla suyunu paylaşmadığı için içinde bir pişmanlık hissetti. İki arkadaş elmalarını yedikten sonra mutlu bir şekilde evlerine döndü. Tilki Kitty, hatasının farkına vardı; Mavi Kuş da paylaşınca daha mutlu olduğunu gördü.

Melis Asya Bozar

6-D Sınıfı

**2024-2025 EĞİTİM VE ÖĞRETİM YILI
GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ**